

til denne Paragraph, at nemlig hverken Formanden eller nogen Minister skal kunne vælges til Medlem af et Udvalg, har ved forrige Behandling faaet et Skudsmaal af den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kreds (Bloug), som jeg dog gjerne vilde forsøge at formilde eller modificere noget. Den ærede Landstingsmand gav Udvalgets Forslag det Skudsmaal, at det var fransk-tydsk, og den ærede Landstingsmand tilføiede, at vi tidligere paa den grundlovgivende Forsamling havde nærmest dainet os efter det franske Mønster. Dette troer jeg dog ikke er ganske Tilfældet. Vi bestræbte os den Tid — idetmindste ved jeg, at det var min Bestræbelse — meget mere for at nærme os det belgiske Mønster. Jeg troer, at det System, man i Almindelighed følger her og i andre constitutionelle Lande, og som kan kaldes det continentale eller det moderne System, maa søge sit Forbillede i Belgien meget mere end noget andet Sted paa Fastlandet. Som Grund for os til at følge det belgiske System kommer endnu, at der er en langt større Overensstemmelse mellem hele Tilstanden i Belgien og vor Tilstand, end der er, troer jeg, imellem Tilstanden i England og hos os. Her hos os gaaer der i det Hele baade igjennem vore politiske og sociale Forhold en meget fremtrædende demokratisk Grundtone, hvorimod der i England gaaer en aristokratisk Grundtone igjennem saavel de politiske som de sociale Forhold. Jeg siger ingenlunde dette som en Behreidelse imod England; den aristokratisk Regjering har netop bragt England til en overordentlig høi Grad af Udvikling og Magt. Men jeg udtaler det heller ikke med noget som helst Savn, jeg beklager ikke, at det Samme ikke er Tilfældet hos os. Jeg troer nu, at i det Punkt, hvorom her er Tale, skulle vi ikke søge at nærme os den engelske Udvikling, og overhovedet troer jeg, at det i det Hele vilde være aldeles forgæves, om vi vilde søge at slaae ind paa Englands aristokratisk Udvikling. Ethvert Forsøg i den Retning vilde vistnok ganske mislykkes. Meget mere skulle vi søge at efterligne Englænderne i den mandige Fasthed, hvormed de forstaae at fastholde og værne om deres Frihed, og i den utvrettelige Dydighed, hvormed de forstaae at benytte denne Frihed i alle Retninger; men jeg troer ikke, at

vi skulle søge, at efterligne dem med Hensyn til de constitutionelle Former. Formerne i England have udviklet sig i Tidernes Løb og ere fremkaldte af Dieblikkets Fornødenhed; men de ere ingenlunde saa klare eller saa sikre, at de kunne tjene til Mønster for andre Lande. Den nævnte ærede Landstingsmand, som dog har et saa nøie Kjendskab til de engelske Forhold, har selv viist, hvor lidet de ere klare eller sikre, idet han nemlig selv har taget feil i dem. Han sagde, at det var en Regel i England, at en Minister ikke kunde vedblive at have Sæde i Regjeringen, naar han ikke var Medlem af Parlamentet; men han vil maaskee erindre, at det ikke er meer end omtrent et Aar siden, at Sidney Herbert var Minister uden at være Medlem af Parlamentet, og der er mange andre Exempler paa Ministre, som ikke have havt Sæde i Parlamentet. Der er derimod een Side af den engelske Udvikling, som jeg troer, det vilde være rigtigt at følge; det er nemlig bekjendt, at Englænderne lægge overmaade megen Vægt paa en længere Række af Præcedentser, paa hvad der har udviklet sig i Tidernes Løb, og tage i hele deres Udvikling et afgjørende Hensyn til saadanne Præcedentser. Med Hensyn til det her omhandlede Forslag er Udvalget netop stærkt engelsk, idet det foreslaaer at fastsætte som Lov, hvad der har udviklet sig i en længere Arrække igjennem Præcedentser; det er altsaa netop den engelske Wei, vi her ere slaaede ind paa. Hvad Realiteten af Forslaget angaaer, har den ærede Landstingsmand meent, at det er uhensigtsmæssigt. Med Hensyn til Formanden troer jeg ikke, det var hans Mening at ville dissentiere fra Udvalget, men derimod er han uenig med Udvalget med Hensyn til Ministrene. Han har sagt, at det ikke var rigtigt at formene Ministrene at kunne vælges ind i Udvalgene, fordi de derved let vilde tabe Lusten til at være Medlemmer af Thinget. Noget, som han vilde beklage, og som jeg ogsaa ganske vist meget vilde beklage, og han har tilføiet, at naar vi denne Gang berøve dem Retten til at være Medlemmer af Udvalg, vil det næste Skridt være at berøve dem Stemme her i Thinget. Men paa den Maade kunde jeg ligesaa godt sige, at hvis vi nu give dem Sæde i Udvalg,